

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

VII. tečaj.

V Gorici, 1887.

4. zvezek.

Življenje sv. očeta Leona XIII.

zlatomašnika.

(P. F. H.)

III. Poglavje.

Papež Gregor XVI. imenuje Joahima Pečija za škofa v Perudži.

Le tri leta je bil Peči papežev poslanec v Belgiji. Severno merzlo podnebje ni vgajalo njegovemu vže od natore slabotnemu telesu. Njegovo zdravje je jelo pešati. Če tudi se mu je zdelo težavno zapustiti Belgijo, kjer je našel toliko zvestih prijateljev, vendar je bil prisiljen prositi papeža, naj ga pokličejo nazaj iz te službe. Neki slučaj je pripomogel, da so papež toliko raje izpolnili prošnjo. Leta 1845 je vmerl v Perudži priletni škof Karol Cittadini. Prebivalci mesta še niso bili pozabili delegata, ki je pred tremi leti tako blagosloveno delal mej njimi; želé si ga sedaj v svojo sredo za verhovnega dušnega pastirja. V ta namen pošljejo v Rim zastopnike, katerim je bil na čelu mestni župan Mandolini, da bi papeža ponižno prosili, naj jim pošljejo za škofa neke danjega delegata Joahima Pečija. Poslanci se obernejo do kardinala Lambruskinija, po čiger posredovanji papež Gregor prošnjo vslišijo. Vže v konzistoriji dné

19. januarija 1846³ l. imenujejo Pečija za škofa v Perudži. Ob enem naročé kardinalu Lambruskiniju, naj v papeževem imenu naznani nunciju to izvolitev.

Ta vest je napravila veliko žalost po vsej Belgiji, zlasti pa v Bruselji, kjer je Peči stalno prebival. Posebno pa je iznenadila kralja, ki je blagega moža visoko čislal in še misliti ni mogel, da bi se ločila. Toda stvar se ni dala več zabraniti. Med odhodom hoče kralj zasluženega moža posebno odlikovati. Kot znamenje naklonjenosti in spoštovanja mu podeli „veliki križ Leopoldovega reda.“ Tudi mu je izročil lastno-ročno pismo na papeža Gregorija XVI. V tem listu kralj s posebno hvalo omenja velike zasluge poslančeve ter ga priporoča posebni milosti papeževi zavoljo natančnega izpolnjevanja dolžnosti in plemenite odkritoserčnosti v mišljenji in delovanji. K sklepu prosi papeža, naj si da od poslanca razložiti položaj katoliške cerkve v Belgiji, ker o vseh zadevah misli in sodi mirno, jasno in stvarno. Žalibog da Peči lista ni mogel več izročiti papežu.

Ko je namreč 22. dan meseca maja prišel v Rim, našel je Gregorja XVI. vže bolnega. Nekaj dni pozneje (1. junija) je papež vže izdihnil svojo dušo. Žalostnega serca je klečal Peči poleg mertvaškega odra svojega največega dobrotnika ter ga spremil k poslednjemu počitku v cerkev sv. Petra.

Vže 14. dan meseca junija sešlo se je 51 kardinalov, da izvolijo cerkvi novega poglavarja. Volitev je iz perva omahovala mej kardinaloma Lambruskinijem in Mastaijem. Ali že čez dva dni zasede stolico sv. Petra kardinal Mastai Feretti kot Pij IX.; dne 21. junija se je veršilo slovesno kronanje v cerkvi sv. Petra. Peči je videl sè svojimi očmi, kako radostno in navdušeno je pozdravilo rimsko ljudstvo novega papeža; navzočen je bil v papeževem spremstvu ob vseh teh slovesnostih, on, katerega je božja previdnost odločila, da bode naslednik Pijev po dolgi dobi 32 let. Ta čas pa mu je odločila božja previdnost, da ga preživi v Perudži in je priča terpljenja in stisk, ki so jih v kratkem imeli prizadevati mlademu papežu sovražniki sv. cerkve in prav tisto ljudstvo, ki ga je tako navdušeno pozdravljalo ob izvolitvi.

Novi papež so imeli priliko Pečija spoznati vže kot kardinal po smrti papeža Gregorija XVI. Bil je pri njih zaradi neke zadeve, ki se je Belgije tikala. Ko papež pa so mu izrekli

svoje visoko čislanje z besedami: „Midva se vže poznavaj! Sedaj vam hočemo pokazati naklonjenost in dopadajenje, katero smo vam izrazili vže na drugem kraji za vse to, kar ste storili v prid katoliške cerkve v Belgiji.“ Če tudi je bil imenovan za škofa precej v začetku leta, kaker je bilo vže omenjeno, zadrževale so njegov nastop razne okoliščine, zlasti smert papeža Gregorija XVI in pa volitev novega papeža; tako se je še le ob koncu meseca julija odpravil v svojo škofijo, ki je v primeru z drugimi laškimi škofijami ena največih ter je tedaj obsegala 199 far.

S tem se prične za Pečija delo na novem polju. Z dušnim pastirstvom je do tedaj malo imel opravka; posel papeževih poslancev ni ravno pridižnica in spovednica. Njegov trud dotedanji v prid svete cerkve je imel drugi namen, in ni mu mogel služiti ko priprava za novo, težavno službo kot višji dušni pastir. Posle pa so mu bile vodilo besede zveličarjeve: „Pasi moja jagnjeta, pasi moje ovce“. In res je bil svojim ovčicam skerban oče, moder učenik in zvest pastir. Saj je dobro znal, da je za slehernega duhovnika najlepše in najimenoitnejše opravilo, da neposredno dela za izveličanje nevmerjočih duš. Tudi misel, da bi bil v prvem svojem poklicu dosegel več časti in slave, mu ni bila mar. Saj je v vsem spoznal božjo voljo in naredbo, vse obračal na večjo čast in slavo božjo.

Življenje in delavnost sv. Frančiška Solana, misijonarja Peruanskega.

(P. F. H.)

III. Poglavlje.

Frančišek Solan se pripravlja za mašnika.

Náš mladenič se je toraj z obljubo zavezal, da hoče vse svoje žive dni služiti le Bogu samemu. Ta obljuba je nad njim obrodila stoteren sad. Od dne do dne je napredoval v kreposti. Skoraj nemogoče je, da bi popisalo človeško pero dostojno njegovo nebeško, — dà angeljsko življenje in čudeže, katere je delala božja milost v njem. Njegovo življenje je bolj podobno an-

geljskemu, kaker človeškemu; gorel je le od ljubezni do Boga kaker serafini in kerubini, ki vedno molijo pred tronom božjim. Za vse zemeljske dobrote se ni menil, nič so mu bile. Zato je pa precej okušal sladkosti nebeških milosti, ketere daje Bog izvo-ljenim.

Pred vsem je spoznal, da je prava molitev tista lestvica, po kateri se pride do popolnosti.

Prizadeval si je dobiti pravega duha molitve. Opravljal je svoje molitve, zlasti cerkvene, tako da je mogel reči s svetim Pavlom: „Molil bodem z duhom, molil bodem tudi z umom; pel bodem z duhom, pel bodem tudi z umom“. (I. Kor. 14, 15.)

Ko je že gosta tema pokrivala zemljo in so se na nebu vtrinjale zvezde ter je v samostanu vže vse spalo, da se odpočijejo za polnočno molitev, klečal je svetnik še pred oltarjem ter se pogovarjal v goreči molitvi s svojim Zveličarjem v najsvetejšem zakramentu. Če se je potem vlegel za nekaj ur na svoje terdo ležišče, ob enajstih je bil zopet v cerkvi. Ko pride tja, ponižno poljubi tla v znamenje, da je kraj, kjer stoji, svet kraj. Tu je zdihoval s sv. Frančiškom Serafinskim: „Molimo te tukaj in v vseh cerkvah, ki so na svetu, o najsvetejši Jezus, ker si s svetim križem svet odrešil.“ Potem je pričakoval v svetem premišljevanji ure skupne molitve; — in koliker bolj se je bližal konec molitve, tem bolj goreče je molil. Mej molitvijo si je mislil, da stoji pred božjim tronom ter z angelji vred poje svojemu Bogu trikrat sveto. — Ko so se po molitvi drugi redovniki zopet razšli k počitku, je ostal naš svetnik navadno še do štirih v jutro v cerkvi. Klečal je na golih tleh, kaker nekedaj Jezus na Oljiski gori, in deržal roke sklenjene ali pa križem na persih.

Dve ali tri leta je živel v samostanu v svojem rojstnem mestu Montilji Frančišek Solan v molitvi in svetem premišljevanji, hrepeneč po vedno višji popolnosti. Kake pičle tri ure hoda od Sevilje je bil v malem mesteci samostan „naše ljube Gospe Loretanske“. Slišal je, da v tem samostanu živé redovniki prav ostro in natanko po vodilu. Serčno hrepenenje ga prešine po tem samostanu. Ta želja se mu pa tudi kmalu spolni. Njegov prednjik ga pošlje v tisti samostan, da bi se tam učil modroslovja in družih bogoslovskih vednosti ter se pripravljaj za mašniko posvečenje. To povelje mu je bilo jako po volji. Slišal je, da je predstojnik samostanu mož, ki zaradi svojega ostrega življenja slovi ko svetnik. Imel bode toraj v tem samostanu prili-

ko pasti svojega spokornega duha z novimi zatajevanji. In res ko pride v samostan, se ogleda po kakem novem pokorilu. Njegova spokorna obleka iz žime namreč je bila že precej obrabljena. Našel je železno srajco, katero je precej oblekel, da tako še bolj mertviči svoje telo.

Potem je skerbel, da si pripravi prebivališče, ki bi popolnoma vgajalo njegovemu spokornemu duhu. Sicer so bile samostanske celice jako majhine in priproste vže same po sebi. Vender so se mu zdele prelepe Ljubezen do vboštva in zatajevanja mu navdihne drugo misel. Poleg stolpa, v katerem je visel majhen zvon, ki je vabil redovnike k skupni molitvi, si postavi s pomočjo nekega novinca kočico iz mahu in ilovice — tako majhino, da se je eden človek komaj gibal v nji. To si izvoli za svoje prebivališče. Oskerbi si jo tudi s potrebno opravo, ki je bila pa jako skromna. Za postelj si ob eni strani priredi drevesnega lubja, stol si sestavi iz kosti rebrovja. Mesto okna mu je bila majhina luknja, skozi katero je prihajala v njegovo prebivališče pičila svetloba, da je mogel brati in učiti se. V tej tesni celici je preživel v učenju, premišljevanji in molitvi ves čas, keder ni bil v šoli ali pa pri skupni molitvi. Tu v tihej samoti je premišljeval to, kar je slišal v šoli, ter si vse nauke globoko vtisnil v serce. Tako si je nabiral naukov, pa tudi blažil serce. Nepotrebnega govorjenja se je vedno ogibal; kar je govoril, je bilo vsem v spodbudo.

Čim bolj je napredoval v znanosti, tem bolj je spoznaval nečimernost in ničevost vsega pozemeljskega. Vsa vednost mu je služila le v to, da je postajal vedno ponižniši, — ker je spoznaval velik prepad mej zemljo in nebom ter kvar, katero dela greh. Dostikrat je zdihoval v svoji kočici: „O moj Bog, kedo sem jaz, — in kedo si ti! Ti si vse, jaz sem nič!“ Keder pa je primišljeval Jezusovo britko terpljenje, se je, prevzet od velike žalosti, na ves glas razjokal ter je zdihoval: „O moj Gospod, kedo je, ki te žali? kedo se derzne žaliti mojega Boga?“ In — češ, on je oni zlobni grešnik, vergel se je na tla ter milo zdihoval: „Je-li mogoče, da zemlja nosi tolikega grešnika. O, vsmiljeni Jezus! bodi mi milostiv vbogemu grešniku!“ Potem je poljuboval zemljo, kaker bi bil pod križem na Kalvariji, in bi bila namočena s predrago kervjo Kristusovo. V zadoščenje za grehe se je potem še bičal do kervi.

Dostikrat pa je nepopisljivo veselje v njegovem serci vzbu-

dila misel na neskončno ljubezen, s katero Bog ljubi svet. Ob takih trenotkih se je od veselja smejal, skakal, kaker otrok, ter zdihoval: „Oj, sladka ljubezen božja! O, koliko veselje je, ljubiti Boga iz vsega serca!“

Ob tacih veselih tronotkih mu ni bilo obstati v tesni celici; hitel je na prosto, — na vert. Vsaka rastlina, vsako drevo, vsaka živalica mu je budila tam nove čute ljubezni božje. V vseh stvareh je videl le neskončno božjo ljubezen, ki ljubi in ohranjuje vse stvari, — ki je vesoljno stvarjenje vstvarila le v prid človeku, ki edini iz mej stvari žali z grehom svojega stvarnika. Pokleknil je na zeleno trato ali pa mej germičje, ter prepeval in slavil božjo ljubezen, kaker bi bil v cerkvi.

Če je Frančišek v taki navdušenosti ljubezni božje, opazil na vertu kakega sobrata, berž je hitel k njemu, povzdignil roke ter ga milo prosil rekoč: „O ljubi brat! kaj ne? Boga hočemo ljubiti ter ga nigdar več ne žaliti. Podvizati se hočeva, kedo izmed naju bode ta teden več dobrega storil ter s tem pokazal večo ljubezen do ženina svoje duše“. — Necega dne pride Frančišek, ves prevzet od ljubezni do Boga, tudi v kuhinjo. Molče se vstopi k ognjišču ter gleda lonec, v katerem je voda vrela. Kuharju je bilo treba lonec od ognja postaviti, da ni vzkipel. Slednjič popraša svetnik kuharja: „Povej mi vender, dragi brat, zakaj je voda v lonci tako nemirna, da dela valove ter hoče vzkipeti?“ — „I, no, — zakaj? — ker stoji lonec pri ognji!“ —

— „Tako!“ reče na pol glasno svetnik; zaradi ognja vre voda ter dela valove! Oj, gorje nam, ker naša serca ne žaré od ljubezni do Boga, ko vender božja ljubezen ogreva našo dušo, kaker ogenj vodo v lonci“. — To premišljeva ga božja ljubezen tako prevzame, da zgubi čute in se zamakne. Zdavnaj je ogenj na ognjišči vgasnil, svetnik pa je še vedno stal poleg zamaknjen v nebeske skrivnosti. Kaker od ljubezni raz sebe pozdravi brate, ki so prišli gledat: „Oj, ljubezen božja! kako sladko je ljubiti Boga.“ — Tako zamaknjenje in vtopljenje v skrivnosti svetih resnic se je našemu svetniku prigodilo prav pogostokrat, kaker bomo še videli,

O vseh svetnikih božjih beremo, da so bili tudi častivci Marije Device. Naš Frančišek je Marijo tudi nad vse stvari častil in ljubil. Imenoval jo je le svojo Gospo in prijateljico. Njegova navadna molitev je bila: „Zeló se veselim, o Gospa mojega serca, da te je božja roka vstvarila vso lepo, čisto in sveto, da si

bila tako vredna postati mati našega Odrešenika“. — Ob Marijinih praznikih je kipelo od veselja njegovo serce. Ves dan je bil veselega in vedrega obličja. Pogostokrat ga je veselje gnalo v cerkev. Tukaj je pokleknil pred oltar nebeške kraljice, vzel svoje gosli ter pričel gosti in peti hvalne pesmi, da je privabil brate in druge ljudi gledat, kaj je. Nihče ga ni zasmehoval radi te njegove priproste pobožnosti do nebeške kraljice, pač pa so stopile marsikateremu solze v oči.

S takim življenjem se je pripravljal Frančišek za svoj imenitni poklic. Srečno je zveršil bogoslovske šole ter bil posvečen za mašnika. Sedaj je prišel zanj tisti srečni dan, ko je imel opraviti pervikrat nekervavo daritev novega zakona. Ta dan je bil ravno praznik sv. očeta Frančiška Serafinskega, 4. oktober. Leta nam popisovavci njegovega življenja niso sporočili, kaker tudi marisikaj drugzega ne iz te dobe. Pač si moramo misliti, da se je za ta trenotek nad vse pobožno pripravljaj.

Dan nove maše pa je dan veselja ne le za novomašnika, ampak tudi za stariše in sorodnike. Dostikrat se je že prigodilo, da je ta dan spravil sè sinom stariše, ki poprej niso bili zadovoljni, da si je izvolil ta stan. In resnično, koliko veselje mora pač prešiniti stariše, ko pri novi maši prejmo iz rok svojega sinu nebeški kruh, ki jih poživi za večno življenje. Ob tem slovesnem trenotku pač vzdihne marisikateri oče, marisikatera mati s pobožnim Simeonom: „Sedaj pa, o Gospod, pusti svojega služabnika, da gre po tvoji besedi v miru.“

Tudi našega svetnika oče je prišel iz Montilje na novo mašo svojega sinu, če tudi vže prileten. Njegova mati pa, ki je bila oslepela, ni bila sicer telesno pričujoča, pač pa si smemo misliti, da je bila v duhu, če tudi daleč proč, sklenjena se svojim ljubim sinom.

Ko je bil Frančišek mašnik, so mu prednjiki zavoljo lepega glasu in velike izobraženosti v petji in godbi izročili to službo, da je vodil petje pri božji službi in cerkvenih molitvah. Tedaj so namreč peli skoraj vse molitve, katere opravljajo duhovni vsaki dan. Duhovnike, ki so imeli petje voditi, so imenovali korne vikarje. Njih služba je bila častna, pa tudi težavna. Naš Frančišek pa je bil pravi mož za ta posel. Njegov lepi glas je vse hvalilo; tudi mu ni delalo težave, marveč veselje, da je mogel noč in dan posvetiti Bogu svojo pevsko umetnost. Umel pa je tudi vdihniti petju življenje in čutilo. Tudi je opravljal jako

vestno ta svoj posel. Marljivo se je uril sam v svoji kočici poleg stolpa v koralnem petji — kaker imenujemo tako cerkveno petje, — pa tudi svoje brate je pridno učil. Nekaj let je vodil Frančišek v Loreti cerkveno petje v splošno zadovoljnost. Sam pa je imel tako priliko noč in dan prepevati Bogu na čast psalme in hvalne pesmi. Vse njegovo življenje je bila vedna molitev.

Tudi naše življenje bi moralo biti vedna molitev. Sveti apostelj Pavel kliče nam vsem: „Molite brez prenehanja“. Marisikedo bi si znal misliti: „Seveda bi bilo to dobro in lepo, ali kedo bo pa delal namesto mene ter skerbil za družino in otroke?“ Ali tega Bog tudi ne zahteva in bi tudi ne bilo prav, da bi zaradi molitve zanemarjal svoje dolžnosti. Pač pa zahteva, da svoje serce v jutro, ko se zbudiš, povzdigneš k Bogu ter se mu v kratki molitvi priporočiš, da vsa svoja dela in opravila čez dan daruješ svoje dolžnosti iz ljubezni do Boga. Če ti mej dnevom ne gre vse po godu in po volji, ozri se v mislih na Jezusa, ki je zate visel na križi v strašnih bolečinah, namesto da kličeš hudobnega duha na pomoč. Ravno tako moreš tudi na večer, preden ležeš k počitku povzdigniti svoje serce k Bogu, zahvaliti se mu za vse prejete dobrrote. To ravno ni težavno, bodi si že v tem ali onem stanu. Kedar ti čas dopušča, moli tudi sv. rožni venec. Glej, tako bode tudi tvoje življenje brez vsake težave vedna molitev. Izpolnil bodeš zapoved Gospodovo: „Molite brez prenehanja!“—

Čudežne podobe Matere Božje

in njena božja pota.

(I. P.)

IV.

Za časa papeža Leona III. in cesarja Karola Velikega je bil rojen sv. Majnard. Njegovi stariši so bili grofovskega rodu in zelo pobožni. Petletnega fantka dado v šolo v samostan. Za te dobe so bile šole le po samostanih. Tu v samostanu se je mladi grofič prav pridno učil in rastel na starosti, pa tudi na čednosti, pobožnosti in modrosti pred Bogom in pred ljudmi. Ker je imel veselje do duhovskega stanu, odpovedal se je po-

svetnemu veselju in bil posvečen za mašnika. Dolgo je učil otroke v šoli; ali ker je vedno po samoti hrepenel, sprosi si dovoljenja, da sme iti v puščavo. Šel je na hrib, Engelsberg imenovan. Tukaj na skrivnem Bogu služi. Vender ne ostane dolgo svetu nepoznan. Njegovo sveto, spokorno življenje kmalu zaslovi po okolici. Velike trume ljudi dohajajo od blizu in daleč k svetniku iskat toložbe in pomoči. To ni bilo svetniku nič kaj všeč. Zato se vmakne še bolj visoko v hribe, na tisti kraj, kjer dandanašnji stoji cerkev „Marija Ajnzidelj“, sloveča božja pot v Švici.

Tukaj je postavila samostanska prednjica Hildegarda svetniku majhino hišico in poleg kapelico. V oltarček je postavil Majnard čudežno podobo Marije prečiste Device, ki jo je že več let častil. V tej puščavi je preživel sv. Majnard 26 let. Nobe ne druge družbe ni imel kaker le dva krockarja, ki ju je bil sam vzel iz gnjezda in vzredil; ta dva sta bila tako krotka, da sta bila vedno poleg njega. Ljudje zvedó za prebivališče svetnikovo. Imeritni in priprosti so dohajali k svetniku, iskat pomoči in tolažbe ter se učiti modrosti. Za tega delj sta menila dva razbojnika, da mora svetnik imeti denarja in dragocenih darov. Hudodelnika, Rihard in Peter po imenu, skleneta puščavnika v-moriti in se polastiti njegovih dragocenosti. Necega jutra, ko je svetnik ravno bral sveto mašo, pritihotapita se razbojnika do puščavnikovega prebivališča. Krockarja ju zapazita ter pričneta strašno krotati. Mej sveto mašo je Bog tudi naznanil svetniku, da se mu bliža konec njegovega zemeljskega življenja in da se bode preselil v nebesa. Svetnik se sklene z Bogom, konča sv. mašo, zahvali se za vse prejete dobrote v življenji ter gre iz kapelice. Pred hišico ga vže čakata razbojnika. Svetnik ju prijazno sprejme in postreže s kruhom in vinom. Ali razbojnika nista zadovoljna z vinom in kruhom; hočeta imeti zlata in srebra. Puščavnik jima zagotavlja, da nima ničesar, kar bi bilo kaj vredno. Pričneta ga daviti, da svetnik z očmi obrnjenimi proti nebu izdihne svojo dušo. Pa kaj se zgodi? Krockarja sta skočila roparjema v obraz ter ju tako zelo razpraskala, da sta se prestrašila ter zbežala. Krockarja pa ju spremljata po vsej poti noter v mesto Cirihi. Tu pa sta krožila in krotala nad streho gostilnice, v katero sta šla zlodejca. Ljudje, pridejo k puščavnikovemu bivališču in najdejo svetnika mertvega, na oltarju pa še sveče gore. Spoznali so, da se je tu zgodil zločin, kar

sta naznanjala tudi krokarja. Prijeli so hudodelnika ter ju leta 863 obsodili na smert; raztergali so ju s kolesi.

Kraj, kjer je vmerl sv. Majnard, ni ostal pozabljen. Najpervo je prebival za njim na tem kraju pobožni kanonik Beno. Pozneje se je tje naselil štrasburški prošt Eberhardt, ki je vstanovil samostan ter nad kapelico sezidal veličastno in krasno cerkev. Leta 948 je bila vže toliko dodelana, da so odločili 14. dan meseca septembra v slovesno posvečenje. Prišel je Konrad, škof mesta Konštanca, da blagoslovi cerkev. S postom in molitvijo se pripravlja pobožni škof za toliko sveto opravilo. V noči pred 14. septembrom je vstal k molitvi in imel to-le čudovito prikazen, kaker nam jo je sam zapisal:

Naš Gospod Jezus Kristus je na praznik povikšanja sv. Križa sam sè svojimi angelji in svetniki blagoslovil cerkev. Prišel je iz nebes in je pri oltarju Matere Božje z mašnim plaščem ogernjen sv. mašo daroval. Sv. evangelisti so mu škofovo kapo jemali z glave in zopet devali na glavo, kedar je obred to zahteval. Sveti angelji so kadili po cerkvi ter jo napolnili z nebeško vonjavo. Na desni strani oltarja je stal sv. Gregorij, deržeč v roki škropilnik, na levi pa sv. Peter, deržeč škofovo palico. Nekoliko zadaj sta stala sv. Ambrož in sv. Avguštin. Na oltarju se je prikazala Mati božja, obdana od nebeške svitlobe kaker od sončnih žarkov. List je bral sv. Štefan, sv. evangelje je pel pa sv. Lavrencij.

Drugo petje so oskerbovali po obredniku angelji sè svojimi nebeško-milimi glasovi. Samo za „sveto“ so peli: „Svet je Bog v hiši veličastne Device, svet je Bog na oltarju sv. križa, svet in nevmerljiv je Gospod Bog Sabaot; nebo in zemlja sta napolnjena njegove časti. Česčen naj bode na veke Sin Marijin, ki prihaja v imena Gospodovem.“ Pred zavživanjem so peli pa: „Jagnje božje, usmili se vseh, ki verujejo v Tebe! Jagnje božje, usmili se vseh rajnih, ki s teboj počivajo! Jagnje božje, daj mir živim in mertvim, ki Tebe časte!“ — In kolikerkrat bi bil imel reči Jezus od oltarja: Gospod z vami, — je rekel: „Bog z Vami!“ angelji so odgovarjali pa: „kateri sedi na tronu kerubinov in vidi v prepad pekla“.

Zdani se in pride ura, da se prične slovesnost blagoslovljenja cerkve. V dolgi versti gredo duhovni po škofa, da ga slovesno spremijo v cerkev. Skof zbranim duhovnim povedó čudno prikazen, ki so jo imeli po noči, da je Jezus sam blago-

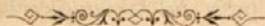
slovil cerkev. Vender sami sebi ne verjamejo; odpravijo se v sprevedu v cerkev, da opravijo sveto delo. Ko hočejo škof pričeti opravilo blagoslovljenja, začujejo vsi navzočni v cerkvi glas: „Brat, stoj! Bog sam je blagoslovil to cerkev!“ Sedaj vsi verjamejo škofu o prikazni ter hvalijo in časte Boga za ta čudež.

Štirinajst let po tej dogodbi je šel cesar Oton v Rim, da posadi na stol sv. Petra zopet tedanjega papeža Leona VIII., katerega so bili sovražniki pregnali. V Rimu je povedal škof Konrad v nazočnosti papeža, cesarja, kardinalov, mnogo škofov in drugih svetnih gospodov čudno prikazen, ki jo je imel ob priliki, ko je hotel blagosloviti in posvetiti cerkev Marije preč. Device v Ajnzideljnu. Ko so to tudi priče poterdile, razglasili so tudi sv. oče Leon VIII. s pismom (bulo) ta dogodek za čudež. — Od one dobe romajo na to slovečo božjo pot pobožni romarji iz Švice, Francoskega in družih dežel. Nobeno pero ne more popisati, koliko čudežev se je vže na Marijino priprošnje zgodilo na tem sv. kraji; koliko nesrečnih je zadobilo na Marijino priprošnje v dušnih in telesnih potrebah pomoč.

Zopet nam ti dogodki kažejo, kako nezapopadljiva so božja pota, po katerih vodi Gospod svoje ljubljence. Sv. Majnard gre v puščavo, vzemši sè seboj le podobo Matere božje. Tu živi v zatajevanji. Hodil je prav po tistem križevem potu, po katerem sta hodila Jezus in Marija. Kaker je vmerl Jezus mej dvema razbojnikoma, tako tudi sv. Majnard. Ob Jezusovi smerti je ostermela vsa narava, sonce je otemnelo, da ne gleda hudobije, ko so umorili Sinu božjega; zemlja se je stresla, skale so pokale, vsa narava je oznanjevala, da je vmerl Pravični za hudobije in krivice vsega sveta. Tudi ob smerti sv. Majnarda sta naznanjala krockarja zločin, ki sta ga roparja storila; očitno sta kazala, da je Bog ljubil Majnarda. Sam Jezus sè svojimi angelji in svetniki je prišel iz nebes, da se daruje svojemu nebeškemu Očetu po nekervavo za grehe sveta na tistem kraji, kjer je svetnik pretil svojo kri po nedolžnem, in tu posveti svoji Materi Mariji hram in jej postavi tron, od koder naj deli vernim milosti iz neizmernih nebeških zakladov, katerih darivka in oskerbovavka je po božji previdnosti. Sv. Majnard je živel v tihi samoti, služil Bogu, terpel voljno krivico. Bog ga je vzel k sebi v nebo in pokazal svetu, kako ljuba in draga je v njegovih očeh tiha, ponižna pobožnost, katere svet ne pozna, da tako čudežno milosti deli na tistem kraji, kjer je živel in vmerl svetnik.

Služimo tudi mi, vsak v svojem stanu na tihem Bogu in ne išči-
mo hvale sveta, da ne zgubimo plačila pred Bogom; in če se
nam zaradi pobožnega življenja godi krivica in žanjemo zaniče-
vanje sveta, ne bodimo žalostni, marveč hvalimo Boga za to mi-
lost. — Božja previdnost hoče tako; le voljno poterpimo; Go-
spod nam bode to stotero povernil. Le prav pobožno se zateci-
mo k Mariji, poklekimo radi večkrat pred Marijino podobo v
cerkvi in doma, kaker je delal sv. Majnard, ter izdihnimo k njej
pogostokrat takole:

O Marija, brez madeža izvirnega greha spočeta! imenovala
si se deklo Gospodovo, pa si bila tako častitljiva v njegovih
očeh; vsa ponižna si bila, Bog pa te je povikšal nad vse stvari,
ker te je izvolil za mater svojemu sinu, storil te kraljico nebes
in zemlje. Če tudi pred Bogom v časti, si na svetu bila zani-
čevana in preganjana ter si živela v vednem vboštvu. K tebi,
o Marija, mati poterpežljivosti, se obračam ubogi
grešnik, ki terpim le za svoje grehe, pa ves nejevoljen. O mi-
lostljiva Gospa, podpiraj mojo slabost in stori, do spoznam viso-
ko ceno poterpežljivosti. Podaj mi svojo roko, da bodem voljno
terpel in se izveličal s Tvojo pomočjo, o mati poterpež-
ljivosti!

Razlaganje novega vodila svetovnega tretjega reda svetega Franciška.

(P. E. T.)

Poglavje III.

O službah, o nadzorovanju in o vodilu samem.

To poglavje bomo razdelili v dva dela, in bomo govorili
1. o službah in nadzorovanju, 2. o vodilu samem in njegovem
izpolnjevanju.

1. O službah in nadzorovanju.

Vodilo.

§. 1. Službe naj se oddajajo ob shodu udov, in sicer naj
bodo triletne. Nihče naj se jih brez pravičnega vzroka ne
brani, nihče jih ne opravlja nemarno.

§. 2. Oskerbnik, ki se imenuje vizitator, naj pridno

preiskuje, ali se izpolnjujejo postave. Zatorej je dolžan vsako leto, tudi večkrat, če bo treba, obiskati kraje, kjer so udje, in sklicati jih na shod, h kateremu so zavezani priti vsi predstojniki in vsi udje. Ako vizitator keterega sè svarjenjem in zapovedjo na dolžnost opomni, ali mu kaj v zvečavno pokoro naloži, naj ta to ponižno sprejme ter se ne brani zadostiti.

§. 3. Vizitatorji naj se volijo iz prvega reda frančiškanskega ali pa iz tretjega regularnega reda; določili jih bodo kustosi ali gvardijani, ako se za to naprosijo. Neduhovnim možem bodi služba vizitatorja prepovedana.

§. 4. Udje, ki so nepokorni in slabega obnašanja, naj se dvakrat in v tretje opominjajo na dolžnosti; ako ne bodo pokorni, naj se izključijo iz Reda.

*
* *

Kaker vsaka družba, tako mora imeti tudi tretji red svoje notranjo upravo, da se red ne preverže v nered; imeti mora svoje vodstvo in svoje službe, da more s pridom delovati in napredovati. To vodstvo pa obstoji iz dvojne verste služb, izmed katerih so službe prve verste bistveno potrebne za dober uspeh in napredek tretjega reda, službe druge verste pa so potrebne v večem ali manjšem številu, kaker že to zahtevajo obilnost ali druge razmere in okoliščine posameznih tretjerednih skupščin.

Mej tiste, ki opravljajo službe prve verste, spadajo: a) redovni predstojniki, b) vizitatorji in c) tretjeredni predstojniki ali ministri; službe druge verste opravljajo d) svetovavci ali diskreti.

a) O redovnih predstojnikih, kedo da so in kaj da je njihova služba, o tem je bilo že govorjenje v razlaganji svetega vodila tretjega reda; glej tečaj VI. stran 87 in 88.

b) O vizitatorjih. Ti so pravi namestniki redovnih predstojnikov, in papež Leon XIII. so določili, da se ta služba ne sme nigdar izročiti neduhovnim, ampak le duhovnim, ki so sami udje ali prvega ali tretjega reda našega očeta svetega Frančiška. Vizitatorja ne volijo tretjeredniki, ampak odločijo ga njegovi redovni predstojniki. In ker se dan današnji vsled novega, polajšanega vodila in vsled večkratnih pozivov od strani svetega očeta papeža tretji red množi in razširja, posamezni tretjeredniki pa so v naših krajih večkrat precej oddaljeni od frančiškanske

skih in kapucinskih samostanov, zato bi bilo jako želeli, da bi se tudi svetni duhovniki tretjega reda kaj bolj poprijeli in ga vpeljali po svojih duhovnijah. Za potrebne pravice k temu naj se obernejo ali do redovnega generalnega ministra v Rim ali pa do bližnjega okrajnega ministra ali provincijala. Kar se je z dobrim vspehom zgodilo in se še godi po družih krajih katoliškega sveta, zakaj naj bi ravno pobožni Slovenci pri tem bili zadnji? Nikar se ne bojte, častiti Gospodje! malega truda, ki bi Vam s tim narasel, zakaj obilno Vam bo poplačan z blagoslovom božjim. Take podružnice ne bi bile samo tretjemu redu v rast in povzdigo, ampak v marsiketerim obziru bi Vam jako olajšale in osladile tudi duhovno pastirstvo sploh, kaker uči vsagdanja skušnja.

Redovni predstojniki tedaj postavijo svoje namestnike ali pooblaščenice, kateri se imenujejo vizitatorji, in kateri v njihovem imenu tretji red vladajo. Vizitatorju po njegovem stanu pripada duhovno sodništvo nad tretjeredniki in njegova dolžnost je, tretjerednike voditi in čuti nad njimi. Njegova skerb je, da po dogovoru s škofom v svojem okraji nove skupščine vstanavlja, da vredne vernike v tretji red sprejemlje, da nevredne ude iz njega izključuje, da nezvestim izveličavno pokoro naklada, da glede na pravične vzroke v posameznih poglavjih svetega vodila potrebna polajšanja deli, ali pa, da jih spreminja v druga dobra dela. Nadalje mora vizitator izpraševati one, ki se za tretji red oglašajo, sposobne sprejemati in vredne novince k obljubam dopuščati. V ta namen je v njegovih rokah posebna redovna knjiga, v katero zapisuje ude tretjega reda, to je njihovo kerstno in redovno ime in priimek, njihovo stanovanje ali rojstni kraj, dan sprejeme, obljube in smerti (ali pa izstopa ali izključenja iz reda.) Slednjič je njegovo opravilo, ob odločenih dnevih javno deliti vesoljno odvezo in papežev blagoslov.

Pred vsim je glavna dolžnost vizitatorjeva, skerbno čuti nad tim, da njemu podložni predstojniki vestno opravljajo svoje službe in da vsi tretjeredniki sveto vodilo natančno izpolnjujejo. V ta namen mora tudi udom razlagati sveto vodilo, mora jih podučevati, kako da naj svoje življenje po njem vravnavajo. Kaže naj jim lepe izgledе čednosti in pobožnosti iz življenja svetega očeta Franciška in družih svetnikov, zlasti iz tretjega reda samega. Naj lepša priložnost k temu se mu ponuja v mesečnih shodih, katerih naj sam nikar ne zanemarja, pa tudi tretjerednikom naj živo priporoča, da jih bodo marljivo obiskovali. Tudi

naj obiskuje vsaj po enkrat na leto, ako le okoliščine dopuščajo, sebi podložne skupščine ali podružnice. Tu pri shodih in letnih obiskovanjih naj primerno podučuje, goreče ude naj v dobrem poterjuje, nemarneže naj k gorečnosti spodbuja, tiste pa, ki so se zoper sveto vodilo ali zoper kerščansko življenje sploh znatno pregrešili ali celo družim pohujšanje dajali, naj prijazno, pa resno opominja, naj jim izveličavne pokore naklada, in, ako vse svarjenje nič ne koristi, naj terdovratne iz reda izbriše. On določuje tudi dneve shodov in volitev in sklicuje tretjeredne predstojnike in svetovavce, da se ž njimi pogovori o važnejših zadevah tretjega reda. On vse vodi in določuje, in vsi sklepi taci posvetovanj in vse volitve dobijo še le takrat svojo moč in veljavo, keder jih on odobri in poterdi.

Iz vsega tega se razvidi, da je vizitator tako rekoč duša sebi izročenih tretjerednikov. Na njegovih plečih, to je na njegovi gorečnosti in previdnosti sloni skoraj ves napredek tretjega reda. Zato mora pa tudi njegov blagor sè vso marljivostjo pospeševati, njegove pravice moško in krepko braniti proti zlobnim in krivičnim napadom; skrbeti mora, da se tretji red prikupi in priljubi tudi v tistih krajih, kjer je bil do sedaj še zaničevan in v kot potiskan; posebno pa mora gledati na to, da tretjeredniki mej seboj v naj lepšem miru, nerazrušljivi zložnosti in v bratovski ljubezni živijo.

c) Tretjeredni predstojnik ali minister je za vizitatorjem perva oseba v skupščini tretjerednikov svojega kraja; on je njihov neposredni nadzornik, je desna roka vizitatorjeva. Njega izvolijo tretjeredniki iz svoje srede. Naj boljše, se ve da, bi bilo, to službo izročiti duhovniku, ako je kateri mej njimi, da je storil obljube tretjega reda. Sploh pa se morajo ti predstojniki odlikovati s posebno pobožnostjo in previdnostjo in pa z dobrim značajem, ker tudi na opravljanji njihove službe je veliko ležeče. Gledati namreč morajo ti predstojniki na to, da vsi udje tretjega reda zvesto in natančno izpolnjujejo sveto vodilo in druge svoje dolžnosti, da se nikjer ne kali ljubi mir, ki ga sveto vodilo tolikrat in tako živo priporoča, ali da se vsaj hitro poravna, kjer se je izgubil. Ako bi se pripetilo, da je kateri ud v važnejših rečeh sveto vodilo prelomil, mora ga predstojnik na tihem in ljubeznivo posvariti. Če to nič ne pomaga, naj pokliče enega izmej svetovavcev in naj vpričo njega ponovi svoje prijazno svarjenje. Ako je pa tudi to zastonj, naj stvar

vizitatorju naznani, kateri bo za to skerb, da se nevredni ud ali poboljša, ali pa izbriše. Veče pregreške pa, zlasti ako so v očitno pohujšanje, kaker so: goljufija, tatvina, grešno znanje, podpiranje slabih časnikov in knjig, ples in drugi, naj brez odloga naznani. Vender pa naj se varuje, da ne bo verjel praznemu opravljanju in obrekovanju, ampak sam naj se pred prepriča in naj stvar vestno preiskuje, da ne bo storil več škode, kaker dobička. Nadalje je predstojnikom dolžnost vsled svetega vodila, da svojo ljubezen skazujejo proti bolnim in terpečim udom, in da vizitatorju naznanijo smert tovariša, da se o prihodnjem shodu za njega moli in da se za dušo pokojnega brata ali pokojne sestre svete maše opravijo.

Sicer pa naj se s ponižnim zaupanjem obernejo do svojega vizitatorja, keder koli jim ta kratki navod ne bi zadostil zastran njihovih opravil in njihove službe.

Kjer je skupščina tretjega reda dobro vterjena in število udov obilno, tam vizitator s predstojniki ne more vstreči vsim zahtevam in potrebam tretjega reda, treba mu je še družih pomočnikov. Zato so v tretjem redu še druge službe, ketere opravljajo

d) Svetovavci ali diskreti. Tudi te voli tretji red iz svoje srede. Njih in pa tretjerednega predstojnika skliče vizitator po okoliščinah več ali manj krat k posvetovanju, da se pogovore o važnejših zadevah tretjega reda, tako n. pr. ako je prosivec vreden ali ne za sprejemo ali novinec za obljube, ako bi bilo dobro ali ne, keterega malovrednega uda izključiti, kako naj se ima obrniti premoženje tretjega reda, in o raznih drugih zadevah. Opaziti je treba tu, da predstojniki sami po lastni volji ne smejo nikakeršnih stroškov nakladati tretjemu redu, ker je namen prostovoljnih doneskov po svetem vodilu določen; še manj pa smejo iz kakeršnega koli si biti namena mej tretjeredniki doneske nabirati brez posebnega dovoljenja vizitatorjevega.

Koliko pa naj se voli svetovavcev ali diskretov, to bo po svoji modrosti ali previdnosti, kaker tudi po številu udov in po družih razmerah odločil vizitator. Vendar pa bi bilo želeti, vsaj tam, kjer je veliko udov, da bi imeli tretjeredniki svoje vodstvo posebej, tretjerednice pa posebej; mesečni shodi in tretjeredna služba božja naj bi se potem opravljala skupno, posvetovanja ali konferencije pa posebej.

Mej svetovavce se štejejo tudi tisti, katerim so izročena posamezna opravila v tretjem redu. Le-sem spadajo:

Vodja novincev; njegovi skerbi so prepuščeni novinci. da jih podučuje v vodilu tretjega reda in v zvestem izpolnjevanji njegovih dolžnosti, kaker tudi drugih običajev in pobožnosti, ki so v navadi mej tretjeredniki tistega kraja.

Pospesevavec tretjega reda; njemu je dolžnost gledati ne samo na to, kako bi se dalo pomnožiti število udov, ampak še posebno na to, da bi se prava gorečnost in jedernato življenje po duhu svetega vodila v sercih tretjerednikov vterjevalo. Zato naj pazi, ako je obnašanje udov zares povsod hvale vredno, ali se ne vriva tu ali tam kaka razvada, ali ni more biti kje kacega pohujšanja. Ako kaj napačnega najde, mora to v bratovski ljubezni predstojniku naznaniti, da se o pravem času popravi, kar je krivega.

Oskerbni bolnikov; on naj bo s posebno ljubezenjo prijatelj in oče bolnim in slabotnim udom, naj jih obiskuje in tolaži, naj jim preskerbi potrebne postrežbe, zlasti pa naj mu bodo priporočeni na zadnjo uro, da jim po njegovem zadolženji nikakeršne duhovne pomoči ne bo manjkalo.

Zakristan je varuh in čuvaj svetih posod, cerkvene obleke, obrednih knjig in drugih reči, ki spadajo k posebni božji službi tretjerednikov.

Bibliotekar ali knjižničar; v njegovem varstvu so knjige tretjega reda.

Tajnik ima spravljene liste tretjega reda, on mora preskerbeti tudi pisarije tretjemu redu potrebne.

Denarničar ali kasir spravlja in hrani nabrano miloščino in ima zapisnik dohodkov in stroškov iz premoženja tretjega reda.

Vse te službe, koliker jih je potreba, se oddajajo ob shodu, to je pri volitvah, ketere sklicuje, vodi in poterjuje vizitator ali drugi poglavar iz samostanskega reda. Ako je potreba, sme vizitator tudi sam izročiti te službe sposobnim udom, kaker ima tudi pravico službo odvzeti ali zavolj slabega obnašanja, ali iz kacega družega tehtnega vzroka.

Da se službe bolj vestno opravljajo, zato določuje sveto vodilo, naj se ne oddajajo do smerti, ampak samo na tri leta. Iz ravno tega namena zahteva sveto vodilo tudi kar naravnost, da naj nihče svoje službe ne opravlja nemarno. In da duh prevzetnosti ne prevzame nobenega teh, ki jim je skerb za tretji red izročena, zato jih je imenovalo staro vodilo vse skupaj „ministre“ to je služabnike ali strežnike, in tudi po novem vodilu

se imenujejo njihova opravila „službe“. Vedno namreč naj jim bo pred očmi lepi izrek našega ljubega nebeškega učitelja Jezusa Kristusa: „Kedor koli mej vami želi velik postati, bodi vaš služabnik, in kedor hoče biti mej vami prvi, bodi vaš hlapec; kaker tudi Sin človekov ni prišel zato, da bi se mu služilo, ampak da služi in svoje življenje da za izveličanje mnogih“. Ponižnost bodi prva lastnost vseh ministrov, in koliker mogoče natančno naj opravljajo vse, kar njihova služba od njih zahteva. Z bratovsko ljubeznijo in z lepimi čednostmi naj dajejo svojim bratom in sestram dober izgled kerščanskega življenja po vodilu in po duhu svetega očeta Frančiška, in nikar naj ne pozabijo, da bo prišel tudi zanje dan, ko bodo morali Bogu odgovor dajati od svojega hiševanja. Pri vsem tem pa naj se vender nihče ne brani službe, ketera se mu izroča, kaker prijazno opominja sveto vodilo, ako nima zares veljavnih in tehtnih vzrokov za to. Res, da je težavno in trudno, zraven dolžnosti svojega stanu (ko ima vsaki stan svoje težave vsaki dan) še druge skerbi na glavi imeti; ali z božjo pomočjo in z resnično voljo je vse mogoče. Spomnite se, da ni nič pozabljenega pred Bogom, in da vam bo neskončno dobri Bog obilno poplačal ves trud in vse težave, ki jih iz ljubezni do njega prevzamete.

Vse tretjerednike sploh pa prijazno opominjamo, da naj bodo svojim predstojnikom radi in z veseljem pokorni, ker njihovi duhovni očetje so in bodo morali Bogu odgovor dajati od svojega predstojništva in od duš sebi izročenih.

(Konec prih.)

✓ „Zgodi se tvoja volja.“

(P. H. R.)

Človek je na tem svetu jako nesrečen. Se ve da je temu sam vzrok, ker ni hotel slušati svojega Stvarnika, kateri ga je postavil srečnega v celem pomenu besede v preblaženi raj. In, oh, v kako brezno zla je padel prvi človek po grehu, in vsi njegovi otroci za njim! Da v veliko brezno vsacega zla nas je pahnil greh. Obloženi smo od vseh strani s križi in britkostmi. Naša telesa so podložna brezštevilnim boleznim, naše duše neizrečenim notranjim stiskam in žalostim. Danes nas tare ena bolezen, jutri druga, danes nas zadene nesreča v hiši, jutri na

polju, zdaj smo preganjeni celo od naših prijateljev, potem pa zasmehovani. Kaj naj pa rečem o togah in nesrečah dušnih? Oh, mili Bog! te še dosti bolj človeka tlačijo. Poglej, predragi bravec, tistega bogoljubnega človeka, kako se mu bere na obličju notranja žalost. Kolikokrat ga tare dvojba, v takem li stanu se nahaja njegova duša. Oh kako britko in kervavo joče njegovo prestrašeno serce, nevedoč je li v milosti božji, čaka ga li raj nebeški, ali pa je sovražnik božji, keterega čaka večni pekel. Oh kolikokrat se mu zdi, kaker da se mu je osušila njegova duša, ker ne občuti obene sladkosti v izpolnjevanju svojih dolžnosti in v bogoljubnem življenju! Oh kolikokrat ga napadajo strašne grozovitne skušnjave, v ketere akoravne ne privoli, se mu venderle zdi da je od njih njegova duša črna ko vrana. Da, nesrečno je človeško življenje.

Sicer, poslušaj me bogoljubni bravec. Tebi je znano, da mornarji na visokem morju vodijo ladje po neki zvezdi, ki se imenuje polarna ali tečajna zvezda. Tudi ti se posluži tečajne zvezde na morju tvojega življenja. Ali kako se imenuje ta duhovna tečajna zvezda? Oh, ta ti je božja presveta volja. Zato, kedar si v morju britkosti, kedar tvojo dušo napade peklenski sovražnik, kedar se ti zdi, da te je Bog zapustil, oh vzdigni svoje obupajoče serce, proti tej zvezdi, proti Bogu, ter reci se vsem srcem: „Zgodi se tvoja volja“. Ti moj Bog hočeš da sem vbog, nesrečen v mojem imetju, bolan, zasmehovan, preganjan i. t. d., naj bode kaker ti hočeš.“ Dà, predragi bravec, vdaj se popolnoma volji božji, in tako boš srečen na tem in na drugem svetu, ker boš živel v miru, brez keterega ni sreče. Da se pa serčno in stanovitno poprimeš te vaje, ti tu napišem nekoliko izgledov svetnikov, in posebno tistih, kateri so radovoljno terpeli na zdravju, najdražjem daru našega Očeta nebeškega.

Eden največjih izgledov vdanosti v božjo voljo, je v starem zakonu sv. Job. Poglej ga nesrečnega v vsem, kako leži na smerdljivi slami, ves pokrit z gobami od glave do pet. Zapuščen, zasmehovan celo od svoje žene, kaj govori on? „Oh moje največe tolažilo je to, da mi, tareč me z britkostmi, ne odpustiš“ (da se me nevsmiliš) Job. 6. 10. In na drugem mestu: „Ako primemo od Boga dobro, zakaj naj ne bi prijeli tudi slabo“. 2. 10. Izpustimo mnoge druge izgleds iz starega in novega zakona, ter obrnimo pogled na neketere znaniše, zlasti iz rede sv. Frančiška. Najpred poglej samega našega milega Očeta Frančiška.

Oh kako je bil vdan v božjo voljo v bolečinah, ketere je terpel posebno zastran oči! Potem pa, kake bolečine so mu prizadevale rane Jezusove, ketere je imel vtisnjene v presrečnem telesu! Ali kaj je rekel enkrat nekemu tovarišu, kateri ga je opominjal, da naj prosi Boga, da ga reši bolečin? „O Gospod, je rekel, zahvaljam se ti za te bolečine, in te prosim, da jih še pomnoži; saj je to, kar jaz čez vse drugo želim, da me namreč brez milosti tareš“. Sv. Mati Klara je bolehala 28 let, ali nigdar se ni tožila, temveč velikokrat se Bogu zahvaljevala.

Bl. Angela Folinjska, tretjerednica, vprašana kako more terpljenje in nasprotnosti s tolikim veseljem prenašati, je odgovorila: „Verujte mi, da se vrednost britkosti ne pozna, ker ako bi jo dobro poznali, prepirali bi se in eden drugemu krali prilžnosti terpljenja“.

Enkrat se je prikazal Jezus bl. Baptisti Varani, iz reda sv. Klare, ter ji tako govoril: „Veruj mi, hči, da sem ti zmirom večo ljubezen izkazaval, kedar sem ti pošiljal britkosti, ko, kedar sem te deržal v svojem naročju. Vedi, da ne grešiti je veliko dobro, ali večje je delati dobro, največje pa od vseh je terpeti po božji volji.

Bl. Humilijana, tretjerednica, leže v postelji od bolezni na njo pripeta, je zdihavala proti nebu: „Oh bodi zahvaljena moja večna Ljubezen, bodi zahvaljena, za vse križe, ketere mi pošiljaš.“

Ako se pa nahajaš v dušnih žalostih, predragi bravec, spomni se na sv. Terezijo. Ona je terpela skoz osemnajst let strašno notranjo suhoto. Vse, kar se je tikalo njene duše, se ji je delalo težavno. Obene sladkosti ni občutila, obenega veselja na poti popolnosti. Kaker sama pravi, tako britko je bilo to njeno življenje, da bi si privoščila raje naj večje telesno terpljenje, ker je dušno stokrat hujše od telesnega. Kaj je pa v takem stanu govorila: „Moj Jezus, vmreti ali terpeti“. Sv. Marija Magdalena Paciška je pa celo Jezusa prosila, da naj jo pusti še živeti v boleznih in togah, ter je zdihavala: „Ne vmreti, temuč terpeti.“ Govorila je pa tudi večkrat: „Oh, vsako terpljenje je sladko, kedar pogledamo Jezusa na križu“.

Posnemaj, predragi bravec, te izglede; boš videl, kako boš srečen, ker gdor se vda v božjo voljo, ta se vda viru vsega dobrega, kakor imenuje sv. Anzeljm voljo božjo. Sicer premišluj večkrat sledeče zlate besede sv. Alfonsa: „Ako imamo kako

naravno pomanjkanje na duši ali na telesu, ako imamo slab um in spomin, ako imamo kriv kak ud, ako smo slabega zdravja, ne se tožiti! Kaj smo mi pri Bogu zaslužili, in kako dolžnost je imel On nam dati izversten um in pamet, ali zdravo in lepo telo? Kaj nas ni mogel vstvariti gerdih, nas ni mogel celo pustiti v ničemer? Zahvalimo se mu, za to kar nam je dal, in s tem bomo zadovoljni. Gdo ve, kaj bi se z nami zgodilo, ako bi imeli izverstne duhovne lastnosti, terdno zdravje, lepoto? Morda bi se pogubili. Koliko učenih se je pogubilo zastran prevzetnosti! Koliko jih je palo v ostudno brezno peklensko zaradi telesne lepote in terdnega zdravja! Od druge strani pa koliko vbogih bolnih, gerdih se je izveličalo! kateri bi se bili vekoma pogubili, ako bi bili bogati, zdravi, lepi. Padi toraj na kolena, dragi bravec, kedar te nesreče zadenejo, ter serčno zavpij: „Zgodi se tvoja volja“! —

Nekaj misli o načinu molitve in premišljevanja.

(Nabral P. — n — n.) *p. Sircz Manjon*

I.

Ako bi prinesel zvest prijatelj svojemu bolnemu tovarišu izverstno zdravilo, rekoč: „Na, dragi prijatelj, tukaj imaš dober lek, le pridno ga rabi in moči se ti kmalu vernejo,“ — vendar mu ne bo zdravilo mnogo koristilo, ako ga ne zna prav rabiti.

Ta onemogli bolehní prijatelj, dragi bravec, je tvoja lastna duša. Molitev in premišljevanje je pa tisto izverstno zdravilo. Razjasniti hočemo, kako se mora to zdravilo rabiti.

Sveti Avguštin pravi, da kedor zna prav moliti, zna tudi prav živeti. Od življenja pa moramo dati na sodnji dan odgovor; ali da ne bo pretežak, naučimo se prav moliti.

Molitev je pa notranja in zunanja ali ustna. Boga lahko molimo z jezikom in srcem ob enem, ali pa tudi samo s srcem in duhom. Gotovo je ustna molitev Bogu dopadljiva in

potrebna, boljši je pa vender notranja molitev. Na to se bomo v tem spisu tudi bolj ozirali.

Ako stopi priprost ali bogoljuben kristijan v sobo pobožnega gospoda ter zapazi pri njemu raznoverstne knjižice, molitvene in premišljevalne, — morebiti da bo zdahnil: O blager vam, ker imate toliko molitvenikov; srečni ste, ker morete tako lepo Boga častiti. Meni, siromašni duši, to ni mogoče; dosti moliti ne morem in ne znam. Še pri tih molitvah, ki jih opravljam, sem ves raztresen.

Potolaži se, bogoljubni prijatelj ali prijateljica; povem ti za neko skrivnostno knjižico, iz katere zna vsakedo prav lepo brati, v kateri je prav mnogo najlepših molitvic, prav takih, kakor si jih sam želiš. Ta dragocena knjižica je tvoj duh, tvoje serce.

Kaj pa je prav za prav molitev? Molitev je povzdigovanje duha k Bogu. Ali pa, kakor razlagajo sveti Očetje: Moliti se pravi, v sercu se z Bogom pogovarjati. Sveti Avguštin piše: „Ako bereš, govori Bog s teboj, ako pa moliš, govoriš ti v Bogom.“ Dobri Oče nebeški pa tebe dobro razumi, ako se tudi samo v sercu ž njim pogovarjaš. Jezus Kristus sam pravi: „Bog je duh in kateri ga molijo, ga morajo v duhu in resnici moliti.“

P. Martin Kohem (Cohem), kapucin, spisal je leta 1699 neko majhino, ali izverstno „Serčno knjižico“ o notranji molitvi. Iz nje je mnogo tih misli nabranih. On pravi: „Iz navedenih besedi Jezusovih se vidi, da je notranja molitev boljša, kakor ustna, ter da je mnogo zaslužniše moliti samo v sercu (ali duhu), kakor samo z ustmi. Ako prosimo za večno življenje samo z ustmi in ne s sercem, tedaj smo tihi, naj še tako glasno vpijemo; ako pa s sercem za to prosimo in z ustmi molčimo, tedaj vender predere naše vpitje pred božji prestol.“

Motijo se mnogi kristijani misleči, da jim samo ustna in daljša molitev mnogo sadu obrodi. Nalagajo si mnogo molitev, radi bi si pripravili vse molitvene knjižice, v vsakoverstne bratovščine bi se radi vpisali. Kako je pa mogoče vse te pobožnosti p o b o ž n o opraviti? Ni potreba nalagati si preveč molitev, ako jih pobožno in prav opraviti ne moreš. Saj ni ležeče na tem, da se samo mnogo moli, ampak da se prav moli.

Da je ustna molitev Bogu draga in potrebna, še zlasti ako se skupno opravlja, to je res. Bog nam je vstvaril jezik za to, da bi ga ž njim častili. Mnogo molitev se pa tudi mora ustno

opravljati, kaker so na primer redovne molitve in bratovske molitve z odpustki in druge. Ali tudi pri tih molitvah naj si človek mirno in ne sè silo prizadeva, da jih pobožno opravlja. To lahko dosežeš, kerščanska duša, ako se naučiš mej ustno molitvijo kaj malo krepkih ali samo serčnih zdihljajev v nebo pošiljati. Kar se pa prostovoljnih molitev tiče, ti bodo več koristile, ako jih samo v sercu in mislih opravljaš. Tako se tudi bolj raztresenosti ogneš.

Vredno je navesti tukaj nekaj opombic svetega Frančiška Saleskega, ketere so ti, dragi bravec, morebiti deloma že znane.

„Ako čutiš mej ustno molitvijo, da se nagiba in kliče tvoje serce k znotranji molitvi, tedaj se ne vstavlja temu klicu, temuč oberni počasi tjakaj svoje serce. Vender se ne boj, če nisi končal ustne molitve, katero si opraviti sklenil; zakaj znotranja molitev, ki si jo namesto ustne opravil, je Bogu dopadljiviša in tvoji duši koristniša. Tega pa o duhovnih urah ne mislim, zakaj če si jih po svojem stanu opravlja dolžan, tedaj jih ne smeš opuščati.“

„Začenjaj vsako, bodi si znotranjo ali ustno molitev sè spominom, da si v pričo Boga. Derži se tega nauka vselej, in kmalu boš spoznal, v kolik prid bo tebi ta navada.“

„Skrivnost skrivnosti pri molitvi obstoji v tem, da se s priprostim srcem sledi nagibu milosti.“

„Na vsaki stopnji molitve moramo skrbeti za prostost duha, da lahko sledi razsvetljenju in nagnjenju, s katerim nas Bog navdaja.“

Iz navedenih misli gotovo sprevidiš, dragi bravec, imenitnost zlasti notranje molitve; in tudi lahko sodiš, da ima ona svoj sedež v sercu in duhu. Vender morebiti želiš še natanjčniji odgovor in razjasnjenje te verste molitve. To ti bo lepo storil imenovani P. M. Kohem. Sledeče so njegove misli.

Ako me vprašaš, kako moraš notranjo molitev opravlja, tedaj ti odgovorim z Jezusom: „Kedar molite, nikar veliko ne govorite, kaker malikovavci, ker menijo, da bodo zavoljo svojih mnogih besedi vslišani. Ne bodite tedaj njim enaki, zakaj vaš Oče ve, kaj potrebujete, preden ga prosite“. (Mat. 6, 7. 8.)

Iz tega Jezusovega nauka lahko sprevidiš, da v molitvi ne potrebuješ mnogo besedi. Bogu razloži svojo potrebo s kratkimi besedami, ne u m e t n o in p r i p r o s t o. Da, koliker neu-

metniše in priprostejše z Bogom govoriš, toliko dražje je njemu in koristniše tebi. Priča nekaj malo izgledov iz Svetega Pisma.

Jesus pravi, da je stal očitni grešnik — coljnar — od daleč v tempeljno; svojih oči ni upal proti nebu vzdigniti, marveč se je le na persa terkal rekoč: „O Bog, vsmili se me, vbožnega grešnika. Lahko si mislimo, da je on te besede mnogokrat ponavljal, in ne samo enkrat izgovoril, ter nagibal tako svoje serce vedno bolj h kesanju.

Nekaj enakega čitamo tudi o kananejski ženi, ki je za Jezusom tekla in klicala: „Jezus, sin Davidov, vsmili se me.“ Te besede je večkrat ponavljala. Aposteljnomo je to že nadležno bilo; rekli so Jezusu: „Pusti jo vender, da otide, ker vpije za nami.“ Zato je pa tudi izprosila, kar je želela.

Ko je molil Jezus na Oljiski gori, govoril je: „Moj Oče! ako je mogoče, naj gre od mene ta kelih; pa vender ne kaker jaz hočem, ampak kaker ti.“ Ko je nekoliko časa molil, šel je k učencem ter jih je našel spavajoče. Vernil se je k molitvi ponavljajoč ravno tiste besede. Za malo časa verne se v drugič k svojim učencem in od tih zopet k molitvi ter zopet ponavlja ravno tiste besede. S tim nam je hotel pokazati, da nam v molitvi ni treba rabiti dosti besed, ampak da naj si izvolimo le nekaj krepkih zdihljajev. Da pa gorečnost bolj oživimo, moramo jih večkrat ponavljati.

V življenju svetega Antona se bere: Neki njegov učenec je zelo želel obiskati druge puščavnike, da bi se naučil od njih, kako se prav moli in Bogu služi. Ko on to svetemu Antonu pove, mu ta odgovori: Pozabi vse druge vaje, ostani le v svoji celici ter izgovarjaj v svojem sercu besede očitnega grešnika: „O Bog, bodi vsmiljen meni grešniku“ — pa bo prav tako.

Sveti Janez Krizostom pravi: Ako hočeš krepko moliti, tedaj govori v svojem duhu: „O Bog, usmili se me“ — pa si že zadosti molil in tvoja molitev je doveršena. Zakaj kedor tako govori, ta spozna svoje grehe ter prosi odpuščenja. Kedor govori: „O Bog usmili se me“, ta dobi odpuščenje svojih grehov in zavoljo njih ne bo kaznovan. Kedor reče: „O Bog vsmili se me“, ta zasluži nebeško kraljestvo, zakaj, keterega se Bog vsmili, tega ne oprosti samo od kazni, temveč stori ga vrednega nebeških dobrot. Ker je torej ta kratka molitvica tako zaslužljiva, imej jo vedno v sercu ter izgovarjaj jo vsaki dan prav dostikrat.

Navedeni nauk te uči, da se ni treba ravno martrati z

mnogimi in raznoverstnimi molitvami in rabiti zdaj eno zdaj drugo, ampak kaker ti pobožnost navdaja, izberi ali izmisli si nekaj malo kratkih serčnih molitvic ali zdihljajev, kateri te bolj k pravemu kesanju in ponižnosti nagibljejo. Te imej vedno v spominu in ponavljaj jih kolikerkrat moreš. In ako bi jih že tudi več tisočkrat ponovil, vender ne opusti te navade. Boga ne ganejo lepe besede, ampak skesano in ponižno serce. Jezusu dopadejo na priliko taki ali enaki zdihljaji: O dragi Jezus, usmili se me! O Bog, ne zapusti me! O Bog, ne zaverzi me! O Bog, ne pogubi me! O sveti Duh, razsvetli moj slepi razum in napolni moje serce le z grenkimi solzami!

Pobožno serce najde že samo primerne zdihljaje. Zbudijo se pa posebno radi v premišljevanju.

Dobro si zapomni, pravi P. Kohem, da take le zdihljaje samo v sercu izgovarjaj in v mislih, ne pa z ustmi; ker ako z ustmi govoriš, niso notranja molitev, ampak le zunanja, kteri ima mnogo manj veljavo, kaker notranja. Vsak zdihljaj pa ne izgovori samo enkrat, ampak večkrat ga ponovi, najmanj po trikrat, da, ostani toliko časa pri njem, dokler tvoje serce slast občuti. Večkratno ponavljanje ima veliko moč v sebi ter užiga serce.

Na tak način moli, draga kerščanska duša, tudi ko se odločiš nekaj časa v molitvi ostati. Kratki serčni zdihljaji in molitvice pa še drugači prav pridejo. Prepričaš se lahko iz sledečega.

O molitvi pravi Jezus Kristus: „Treba je vselej moliti in ne jenjati“ (Luk 18, 1). V svetem pismu najdeš še več takih zapovedi. To je pa res z a p o v e d in ne prostovoljno delo.

Morebiti da se ti zdi nezopopadljiva ta zapoved. Ali vender je prav lahko umljiva. Upam, da so ti zgoraj omenjene misli o molitvi, zlasti o notranji molitvi, vsaj nekoliko razjasnile njeno korist in lahkoto. Jezus Kristus nam ne pravi, da moramo ravno vedno ustno moliti, on pravi samo, da je treba vselej moliti. Razumi se že samo ob sebi, da je mislil tudi na notranjo molitev. To pa že veš, kerščanska duša, da pri notranji molitvi, ni treba, da jezik govori; tudi niso potrebne mnoge in umetno zložene besede. Vedna molitev ne bo potemtakem nemogoča.

Sveti Avguštin in drugi sveti Očetje hvalijo zelo vedno molitev. Dajejo ji prednost pred vsimi drugimi molitvami, ker povzdiguje serce krepko k Bogu ter vzderžuje dušo vedno pred

obličjem božjim. Pridobi nam tudi mnogo milosti in dobrot. Nagiblje nam vedno Boga, da nam deli pomoč zoper svet, meso in hudiča.

Morebiti da me želiš vender vprašati: „Kaj ne smem nič drugega delati kaker moliti? Kaj ni dolžnost tudi delati, brati, pisati, govoriti, učiti se in svoje opravila izverševati?“ — Veš kaj ti odgovorim, draga duša? Le poslušaj me. Gotovo moraš vse to opravljati, ali zraven tega vender lahko tudi moliš. Mej učenjem, mej pisanjem, branjem, popotovanjem in mej delom lahko vedno zdihuješ ter stokrat v sercu rečeš: O Bog, usmili se me! ali: O Bog, ne zapusti me! ali: O Bog, naj ti dopade to delo! Take in enake molitvice še mej očenašem lahko opravljaš in to tako tajno, da še tisti ne ve, ki s teboj moli ali se pa s teboj razgovarja. Saj jih ne izgovarja jezik, ampak samo serce. Na tak način lahko moliš in delaš ob enem. To je prav lepo in zaslužljivo.

Sveti Makarij je imel prikazen v sanjah. Videl je dva puščavnika, ki sta goreče Boga molila, ne samo keder sta pred njim klečala, ampak tudi mej delom. Enemu so prihajali iz ust posamezni plameni, kateri so se proti nebu vzdigovali. Iz ust drugega pa se je vzdigal goreč trak, ki je segal do nebes. Sveti Makarij si je to prikazen tako-le razlagal:

Enemu tih dveh molivcev podobni so tisti, kateri imajo mej marsikaterimi raztresenostmi vender nekaj pobožnih misli in občutkov. Drugi je pa podoba tistih, katerih ne odverne več od Boga nobena pozemeljska stvar, ker spolnjujejo Jezusove besede: „Molite vselej!“ — in katerih serca so vedno z Bogom zedinjena.

Sveti Očetje nas vnemajo zelo za te verste molitev. Priporočajo jo mnogi cerkveni pisatelji. Kaker je bilo že pred povedano, so za to zelo pripravi kratki serčni vzdih. Kardinal Bona piše o tem:

— Opravljanje zdihljajev je za hitro pridobljenje popolnosti toliko vredno, da so vsi Svetniki in duhoviti možje mnogo do tega deržali. Ako se ta ogenj v naših sercih užge, pokonča vse naše grehe in vniči vse naše hudobije. Neprenehljivi serčni zdihljaji odtergajo, kar je še pozemeljskega na nas, kar nas dela nepodobne Bogu in brani se ž njim zediniti. S pomočjo zdihljajev premagamo napade skušnjav, pridobimo si čednosti, razum razsvetli nebeška svitloba. Zdihljaji očistijo nadalje namen, užgejo voljo, vodijo nagnenje, duha storijo pripravnega za-

makniti se v božje stvari ter da se ves človek vtopi v Boga. Te molitvice so podobne strelam ali pušicam, ketere urno v nebo letijo, ranijo božje serce ter nam donesejo nebeških darov. — One napravijo Jezusovemu sercu sladke rane, iz katerih vrejo obilne milosti. — Sladka in lahka je torej Jezusova zapoved, da moramo vedno moliti in ne odjenjati.

Kedor vedno molitev marljivo opravlja, bo hitreje mnogo milosti in vsmiljenja pri Bogu našel za smertno uro, ker je dostikrat kaker coljnar zdihoval, akoravno bi ne bil mogel mnogo spokornih del opraviti in obilne miloščine deliti. Zato opominja sveti Frančišek Serafinski svoje brate, da naj vedno Boga molijo s čistim srcem. Zapoveduje jim sicer delati ali tako, da ne vgase duha molitve, kateremu morajo vse časne reči služiti. Hotel je reči: Bratje naj tako delajo, da bodo tudi mej delom lahko molili in v duhu zbrani ostali.

Ta navada, mej vsakim delom in opraviom moliti, je tako lepa in koristna, da je mnogo priprostih in neučenih ljudi, najnižjega stanu, ki niso znali ne brati ne pisati, vender povzdignila do svetosti, da, včasih tudi do največje stopinje popolnosti. Take pobožne duše, ki niso v življenju drugega opravljale, kaker molile in delale in mej delom k Bogu zdihovale, so prekosile veliko drugih in postale so velike služabnice božje. Priprost je bil njih stan na svetu in priprosta ali serčna in goreča njih pobožnost — zato se pa zdaj veselijo pred kralji in cesarji na svetlih prestolih v nebesih.

To naj bo rečeno o molitvi, zlasti notranji molitvi sami na sebi. Prihodnjič pa kaj o premišljevalni molitvi. Vadi do takrat marljivo svojega duha in serce. V premišljevanju se boš učil pa vaditi tudi razum in voljo.

Cvetlice iz puščave.

(Po Kr. Šmidu P. H. M.)

Največa znanost.

Opat Arsenij je živel svoje dni na cesarskem dvoru. Učenost njegovo so vsi občudovali, pridobila mu je daleč na okolu veliko slavo. Zdaj pa je prebival, oblečen z grobim suknom,

zadovoljen s pičlim živežem, v borni celi. — Nekega dne ga obišče potnik. Arsenij je sedel zraven egiptovskega poljedelca, izprašujoč ga o življenju duha, ter je poljedelca pazljivo poslušal, ne da bi se dal motiti popotniku. — Tuji gosposki potnik vzdikne začuden in nekam vnejevoljen: „Kako more Arsenij, veliki učenjak, nekedanji učitelj cesarjevih sinov, v šolo hoditi k priprostemu nevednemu kmetu?“ — Arsenij mu odgovori: „Povedati moram, da sem bil precej izurjen v učenosti in vseh znanostih, ki so temu svetu morda prav koristne; toda ne v prvi vseh znanosti, v znanju tega, kar nam služi v izveličanje in v večno življenje, in prav tega se imam še veliko učiti pri tem neučenem toda izkušenem kmetu“.

Pot v popolnost.

Arsenij je preživel veliko let v puščavi, ter si pridobil veliko popolnost. Učenci ga prašajo, po kateri poti je hodil, da je postal pobožen in čednosten. Dejal je, ne po ničemernosti, ampak da bi podučil svoje učence: „Ljubil sem samoto. Med ljudmi sem rajši molčal ko govoril. Premišljeval sem, molil, objokoval svoje grehe. Dal sem si postaviti: ne povžiti grizljaja, ki bi ga ne bil zaslužil z delom svojih rok.“ — Opat Arsenij je delal res prav pridno, iz verbinja pletoč koše, iz ličja rogožine. V tem delu pa je večkrat pretakal solze pobožnosti: roko je imel pri delu, serce pa mu je bilo vtopljeno v nebeških premiselkih.

Božjo besedo poslušati ni brez blagoslova.

Staremu očetu (puščavniku) toži neki brat: „Vidite, vesel in rad poslušam nauke, ki nam jih pripovedujejo očetje. Žal, da imam prav slab spomin; malo si jih zapametim, in ne morem se jasno domisliti ljubih in koristnih besed.“ — Stari odgovori: „Vidiš, tu v moji celi sta dve kupici. Vzemi eno pa pojdi z menoj na studenec.“ Na studencu veli stari: „Zajmi s kupico vode, pa jo izlij.“ Učenec stori. „Stori še enkrat“ reče starina. Učenec stori še enkrat in tako še večkrat. — Oče se verne z bratom v celo. Reče mu, naj dene kupico zraven njegove. Nato de: „Pa zdaj povej, katera kupica je čistejša in svetlejša?“ — „To se ve“, odgovarja učenec, „da ona, s katero sem večkrat vode zajel, dasiravno sem vodo vselej izlil.“ — „Vidiš zdaj, ljubi sin“, odgovarja stari, „tvoja kupica je, dasi tudi je v nji o-

stalo le malo kapljic, izplaknena, svetla, čista, ona pa je motna, vmazana. Kaker je s kupico, večkrat oprano, tako je s človekom, ki večkrat sliši besedo božjo. Čeravno mu ostane le malo besed, mu vendar moč besede božje serce očiščuje in razsvetljuje in razbistruje“.

Večkratno oznanjevanje in poslušanje besede božje.

K svetemu starcu Pimeniju pride goreč oznanjevalec evangelija. Najde ga ne daleč od njegove cele, v senci skale, pa sede k njemu, pripoveduje mu o svojem pridigarstvu, in se britko pritožuje, da so ljudje tako terdoserčni. Pimenij odgovori: „Vidiš ta le kamen tukaj. Z one skale kaplje nanj voda, kader dežuje. Kaj je ter še od kamena, in kaj mehkejša od vode? In vendar so ga slabe vodene kaplje izvotlile, kakor vidiš. — Takisto je s človeškim srcem in z božjo besedo. Marisiketerega človeka serce je kamenito, beseda božja pa je krotka in mila; vendar, ako se večkrat ponavlja, napravi s časoma globok utis.“

Zahvala za vslišano molitev.

Od Sv. Križa pri Slatini, svečana 1887.

Bila sem v smertni nevarnosti. Preteklega leta nisem imela nobenega upanja več še kedaj na noge postaviti se od prevelikih smertnih britkosti, ki so me še napadale. Okoli mene stoječih nobenega več nisem videti mogla. Mertvaški pot me je obhival, tako da sem bila že kaker merlič. V tej veliki britkosti je moja dobra prijateljica sè zaupanjem do Marije, sv. Frančiška in sv. Antona Padovanskega se obračala, če bi še bila božja volja, da kedaj zgubljeno moč zopet nazaj dobim. Tudi me je mnogim bogoljubnim dušam v molitev priporočala in vsi so radi vslišali njene prošnje. Zatorej se jaz vsem tistim blagim prijatelom serčno zahvaljujem in želim, naj jim neskončno dobrotljivi Bog v nebesih zato plačilo podeli. Presveti Trojici, Mariji Devici, sv. Frančišku in sv. Antonu Padovanskemu pa čast in hvala, ker niso bile zaupljive molitve brez vslišanja. Zatorej si štejem v dolžnost ta dogodek po svoji slabi zmožnosti hvaležno po Cvetju razglasiti in opominjati vse drage bralce, naj se le zaupljivo v vsaki sili zateko k Mariji Devici, sv. Frančišku in sv. Antonu Padovanskemu in ljubi Bog njih prošnje ne bo zavergel. Zdaj

pa ob koncu mojega naznanila vse drage brate in sestre po svetem Frančišku zaupljivo in ponižno prosim, da se me s kakim očenašem spominati blagovolite. Hvaljen bodi Jezus in Marija. Amen.

M. J. P. tretjerednica.

Od Sv. Ane v Slovenskih goricah.

I. Zgubil sem pred dalj časom precej denarja, nekaj svojega, nekaj za „Cvetje“ nabranega. Tudi neki moj znanec je ravno ob tistem času zgubil denarnik. Z velikim zaupanjem sva se pa zatekla k blaženi Devici Mariji, sv. Jožefu in našima čudodelnikoma sv. Frančišku in sv. Antonu ter plačala jedno sveto mašo z obljubo v „Cvetju“ naznaniti pomoč. In ko tako mej molitvijo potem iščeva, najdeva srečno oba denarnika. — Bolela me je drugi pot desna noga in nisem družega kaker enkrat izmolil responzorij na čast sv. Antonu in ozdravel sem. Za vse izkazane milosti se preserčno zahvaljujem blaženi D. Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu Padovanskemu in sv. Frančišku Serafinskemu.

Alojzij Vakaj, tretjerednik.

II. Hudo me je lani v adventu zob bolel. Zatekla pa sem se z velikim zaupanjem k sv. Frančišku in sv. Antonu Padovanskemu, opravila nekaj malo molitvic in berž sem bila zdrava. Vsled obljube naznanjam to čudovito pomoč v našem hvalevrednem „Cvetju“. Vama pa, velika čudodelnika, najpriserčniša zahvala za priprošnjo! Podpirajta me še z naprej, mene kaker vse tretjerednike in ves frančiškanski red!

J. Š. tretjerednica.

Iz Št. Lorenca 10. julija 1887.

Hlapcu so bili zelo izpočiti konji ušli, ko jih je na vodo gnal; meni se je pa zelo naprej mudilo. Bal sem se pa še bolj, da bi konji po njivah ne delali škode, pa tudi, da bi se sami kaj ne poškodovali. Izdihnil sem v veliki sili k svetemu Antonu ter obljubil, da bom, ako bom vslišan, dal to v „Cvetju“ na znanje. V 10 minutah so nato vjeli in domov pripeljali splašeno žival. Še zmirom sem bil v takih slučajih vslišan. Zaupa, dragi bravec, da boš tudi ti tako.

L. L.

Iz Frauheima se zahvaljuje M. K. tretjerednik Bogu, Mariji Devici, sv. Frančišku in sv. Antonu za obrambo v skušnjavah, varstvo zoper nesrečo, pomoč v potrebi in vspeh pri čebelah.

Iz Ljubljane A. Z. presvetemu Sercu Jezusovemu, prečisti Devici Mariji Lurški in svetemu Jožefu za spreobrnjenje nekega mladeniča.

Iz Cirkvic na Štajerskem N. K. Lurški Materi Božji, sv. Frančišku Serafinskemu in sv. Antonu Padovanskemu za ozdravljenje po dolgi bolezni.

Od Kobarida A. A., tretjerednica, Bogu in svetemu Antonu za ozdravljenje svojega sinu.

Iz Pišec A. A., prečisti Devici Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu Padovanskemu, vsem svetnikom in svetnicam božjim za dobljeno dušno pomoč.

Iz Celja L. H. sv. Antoniju in Lavrenciju za pomoč v veliki sili.

Iz Braslovč, 9. vel. serp. 1887.

Poštena samica Apolonija Čuljk, tretjerednica Nazareške skupine iz Št. Jurja pod Tabrom v Savinjski dolini in Braslovški dekaniji poroča to-le:

L. 1886 je mlado dekle, sestra 3. reda, na umu tako močno zbolelo, da je vsak, ki jo je videl in na njen govor pazil, rekel, to dekle ne bo nikoli pametno.

Imela pa je dobre prijateljice, ktere so vedele, da je to le skušnja od Boga ji poslana. Neprenehoma molijo za njo, opravijo več devetdnevnic; ali bolnici je le čedalje hujše. Prišla je ob vse upanje pekla se rešiti in je pravila, da že zdaj gorí peklenški ogenj po vseh njenih udih. Ni verjela niti tovaršicam niti spovednikom. V domačo farno cerkev je nihče ni opravil. Tudi za delo ji ni bilo mar; s hudim so jo včasih kakemu malmu oprasku prisilili. O kako se nam je v srce smilila; tako poštena, smo si mislile, pa mora tolike dušne muke trpeti!

Spoznale smo sicer, da nismo vredne, da bi nas pravični Bog uslišal; vendar se še le bolj goreče obrnemo k njemu, ter se zatečemo tudi k mogočnim priprošnikom 3. reda, blaženi D. Mariji, ss. Frančišku in Antonu. Zložimo za s. mešo, ktera naj bi se služila pri altarju s. Antona, in jaz obljubim, da, ako bomo uslišane, čem to v „Cvetju“ naznaniti.

Ni še preteklo osem dni, kar sem obljubo storila in za s. mešo poslala, že dobim od bolene tovaršice srčen pozdrav in nekaj denarjev, ktere je poslala za mešni namen. Poprej niti slišati ni mogla, da bi se za njo našla še kaka pomoč. Prosi tudi, da bi smela z menoj iti na božjo pot k D. Mariji, kajti zdaj je dobila upanje, da ji bo Marija še isprosila milost božjo. O kako smo se vse razveselile! ker vemo, da je upanje do Marije že ol pota do nebes. Zdaj ponovim obljubo, da, kadar jo bom vi-

dela v farno cerkev hoditi, ss. zakramente vredno prejemati, domače dolžnosti pridno izpolnjevati, bom to veliko milost v „Cvetju“ naznanila.

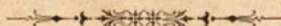
Tisočkrat hvala večnemu Bogu, neomadeževani D. Mariji ss. Frančišku in Antonu, kmalo se je vse to izpolnilo! Zdaj deklica hvali ljubega Boga, ter mu služi s ponovljeno gorečnostjo in ponižnim srcem, in tudi druge vnema za to.

J. Bohinc dekan.

Dobro Polje 2. avgusta 1887.

Več dni me je tako hudo po glavi tergalo, da sem kar vpiti morala, ko me je pa moj mož priporočal sv. Antonu in obljubil ozdravljenje po Cvetju razglasiti mi je precej odleglo.

Zato čast in hvala Bogu in sv. Antonu.

Priporočilo.

V pobožno molitev se priporočajo :

Br. G v i d o M e d v e š č e k, samostanski tretjerednik v Pazinu, † 9. avg. 1887.

Tretjerednica č e r n i š k e skupščine, Katarina Samocec, † 10. julija 1887.

Neki duhovnik, da bi dosegel terdnije zdravje in tako zopet mogel svoja opravila opravljati.

Neka tretjerednica, da bi ji Bog na priprošnjo prečiste Device Marije, sv. očeta Frančiška in sv. Antona P. pomagal v dušnih in telesnih potrebah.

Neka tretjerednica, da bi ji bilo mogoče neki dober namen izpeljati; neka žalostna hči priporoča svojo mater, da bi se spreobrnila in da bi jo pustila prostovoljno Bogu služiti.

Neka žena priporoča svojega moža za spreobrnjenje njegovega življenja.

Neki mladenič tretjerednik, da bi kmalu mogel priti v stan, ki si ga želi; priporoča tudi svoje stariše, zlasti svojega starega očeta, da bi po pravem potu hodili do zadnjega cilja; nadalje tri osebe, da bi se spreobrnile.

Neki posestnik in krojač v revščini priporoča v molitev svojo ženo in otroke in tudi samega sebe, zlasti v štirih dobrih namenih.

